

DANSK SPEDITØRFORENING

Den 25. november 1993

Forslag til toldlov

Dansk Speditørforening har med stor interesse nærlæst det forslag til toldlov, som blev fremsat af skatteminister Ole Stavad den 18. november 1993.

De danske speditører har gennem mange år gjort de politiske beslutningstagere opmærksom på den konkurrenceforvridning, som den restriktive danske holdning til frilagre og toldoplæg har påført erhvervet, og Dansk Speditørforening hilser derfor intentionerne om øget liberalisering af reglerne om disse oplagsformer velkommen.

Imidlertid har foreningen måttet konstatere, at selv om det fremsatte lovforslag åbner mere op for mulighederne for told- og afgiftsfri oplæggelse af varer i Danmark, indeholder lovforslaget stadig en række restriktioner og uklarheder, som efter foreningens opfattelse fortsat medfører en forringelse af de danske speditørers situation sammenlignet med speditører i andre EU-lande.

Foreningen vil i det nedenstående redegøre for uhensigtsmæssighederne ved det fremsendte lovforslag.

I FRILAGRE

1.a. Bevogning

Af lovforslagets § 49, stk. 1, fremgår det, at der ved et frilager forstås lokaler beliggende i det danske toldområde, der »...bevogtes af de statslige told- og skattemyndigheder...«

Foreningen formoder, at denne passus ikke skal forstås så bogstaveligt, som den er formuleret. Foreningen formoder, at lagerhaver gøres ansvarlig for eventuelle mankoer i de oplagte varemængder, og at lagerhaver gennem en sikkerhedsstillelse skal godtgøre, at vedkommende vil være i stand til at honorere de krav om efterbetaling af told og afgifter, som måtte blive fremsat. En egentlig fysisk bevogning af frilagrene synes derfor overflødig.

Hvis det vitterligt er myndighedernes intention at postere kontrolpersonale ved porten til hvert enkelt frilager i Danmark, må man tage hensyn til, at der naturligvis skal være de fornødne faciliteter til rådighed for dette personale (hvilerum, toiletter og lign.).

Dermed rejser sig spørgsmålet om, hvem i givet fald skal bære disse omkostninger. Hvis det er lagerhaver, medfører indretningen af disse faciliteter en ikke uvæsentlig fordyrelse af indretningen af frilageret. Er det myndighederne, kan man let forestille sig den situation, at ellers berettigede ansøgninger afslås af myndighederne ud fra rent økonomiske betragtninger.

På tilsvarende måde kan man desværre også forestille sig, at ansøgninger kan afslås ud fra ressourcemæssige forhold hos myndighederne og ikke ud fra ansøgers manglende muligheder for at opfylde diverse formaliteter.

Foreningen skal derfor anmode Skatteudvalget om, at det i lovforslaget eller bemærkningerne dertil præciseres, at en egentlig fysisk bevogning af frilageret ikke er intentionen.

Ydermere ønskes det klargjort i lovforslaget, at de allerede givne bevillinger til offentlige toldoplæg kan konverteres til frilagre, såfremt der kan påvises reelt behov herfor.

1.b. Behov

Af lovforslagets § 49, stk. 2, fremgår det, at frilagre kan oprettes på steder, hvor der er et særligt behov herfor. Hverken lovforslagets tekst eller bemærkningerne hertil indeholder et klar definition af begrebet »behov«.

I bemærkningerne henviser Skatteministeriet til sig eget cirkulære nr. 30 af 26. februar 1993 om udstedelse af bevillinger til offentlige toldoplæg og fremhæver, at tilsvarende behovskriterier, som er fastsat for toldoplægene, skal finde anvendelse for frilagrene.

Da det nævnte cirkulæres definition af begrebet »behov« indeholder udtryk som »typisk«, »vis konstant udnyttelse« og »rimelig